Магазинъ бумаги
А. БОРОНОВА
Гостин. дв. 45а
Ш
50к.

T.

Dikter.

Edith Södergran.

# Jag såg ett träd . . .

Jag såg ett träd som var större än
alla andra
och hängde fullt av vämjeliga kottar.
jag såg en stor kyrka med öppna dörrar
och alla som kommo ut voro bleka och
starka
och färdiga att dö;
jag såg en kvinna som lende och smärkad
kastade tärning om sin lycka
och såg att hon förlorade.

En bredd var dragen kring dessa ting
den ingen över träder.

# Dagen svalnar.

## I

Dagen svalnar mot kvällen.....
Drick värmen ur min hand,
min hand har samma blod som våren.
Tag min hand, tag min vita arm,
tag mina smala axlars längtan.....
Det vore underligt att känna,
en enda natt, en natt som denna
ditt tunga huvud mot mitt bröst.

## II

Du kastade din kärleksröda ros
i mitt vita skötte —
jag håller fast i mina heta händer
din kärleks röda ros som rissnar snart....
O du härskare med kalla ögon,
jag tas emot den krona du räcker mig
som böjes ned mitt huvud mot mitt hjärta...

## III

Jag såg min herre för första gången i dag,
darrande kände jag genast igen honom.
Nu känner jag ren hans tunga hand på min
lätta arm. ...
Var är mitt klingande jungfruskratt,
min kvinnofrihet med högburet huvud?
Nu känner jag ren hans fasta greppom min skälvande kropp,
nu hör jag verklighetens hårdaklang
mot mina sköra, sköra drömmar.

## IV

Du sökte en blomma
och fann en frukt.
Du sökte en källa
och fann ett hav.
Du sökte en kvinna
och fann en själ —
du är besviken.

# Det gamla huset

Hur nya ögon se på gamla tider
likt främlingars som intet hjärta ha...
Jag längtar bort till mina gamla gravar,
min sorgsna storhet gråter bittra tårar
dem ingen ser.
Jag lever kvar i gamla dagars ljuvhet
bland främlingar som bygga nya städer
på döda kullar upp till himlens rand,
jag talar sakta med de fångna råden
och tröstar dem i bland.
Hur långsamt tiden tingens väsen tär
och ljuddöst trampar idets hårda hät.
Jag måste vänta på den milda döden
som bringar frihet åt min själ!

# Nocturne

Silverskira månskenskväll,
nattens bläa bölja,
glittervågor utan tal
på varandra följa.
Skuggor falla över vägen,
strandens buskar gråta sakta,
svarta jättar strandens silvervakta.
Tystnad djup i sommarens midt,
sömn och dröm, —
månen glider över havet
vit och öm.

---

# En önskan

Av hela vår soliga värld
önskar jag blott en trädgårdssoffa
där en katt solar sig...
Där skulle jag sitta
med ett brev i barmen,
ett enda litet brev.
Så ser min dröm ut....

# Höstens dagar.

Höstens dagar äro genomskinliga
och målade på skogens gyllene grund....
Höstens dagar le åt hela världen.
Det är så skönt att somna utan önskan,
mätt på blommorna och trött på grönskan
med vinets röda krans vid huvudgärden....
Höstens dag har ingen längtan mer,
dess fingrar äro obeveklight kalla,
i sina drömmars överalder den ser,
hur vita flingor oupphörligt falla...

# Du som aldrig gått ut ur ditt trädgårdsland

Du som aldrig gått ut ur ditt trädgårdsland,
har du nänsin i längtan vid gallret stått
och sett hur på drömmande stigar
kvällen förtondt i blått?

Var det icke en försmak av ögrätna
tårar
som liksom en eld på din tunga brann,
när över vägar du aldrig gått
en blodröd sol försvann?

---

# Jag

Jag är främmande i detta land,
som ligger djupt under det tryckande
havet,
solen blickar in med ringlande strålar
och luften flyter genom mina händer.
Man sade mig att jag är född i fängenskap —
här är intet ansikte som vore mig bekant.
Var jag en sten, den man kastat hit på bottnen?
Var jag en frukt, som var för tung för sin gren?
Här ligger jag på lur vid det susande trädets
fot,
hur skall jag komma uppför de hala stammarna?
Däruppe mötas de raglande kronorna,
där vill jag sitta och speja ut
efter röken ur mitt hemlands skorstenar...

# En strimma hav

Det är en strimma hav, som glimmar grå
vid himlens rand,
den har en mörkblå vägg,
som liknar land,
det är där min längtan vilar
innan den flyger hem

Följande sex dikter insättas efter "En strimma hav" (sid 25)

# Gud.

Gud är en vilobädd, på den vi ligga utsträckta i alltet
rena som änglar, med helgonblå ögon besvarande stjärnornas
hälsning,
gud är en kudde mot vilken vi luta vårt huvud, gud är ett
stöd för vår fot;
gud är ett förråd av kraft och ett jungfruligt mörker.
gud är det oseddas obefläckade själ och det outtänktas redan
förruttnade kropp;
gud är evigheternas stående vatten;
gud är intets fruktbara frö och de nedbrunna världarnas
handfull av aska.
gud är insekternas myriader och rosornas extas;
gud är en tom gunga mellan intet och alltet;
gud är ett fängelse för alla fria själar;
gud är en harpa för den starkaste vredens hand;
gud är ~~allt~~ vad längtan kan förmå att stiga
ned på jorden.

# Violetta skymningar . . . .

Violetta skymningar bär jag i mig ur min urtid
nakna jungfrur lekande med galopperande centaurer . . . .
Gula solskensdagar med granna blickar,
endast solstrålar hylla värdigt en ömsint jungfrukropp . . . .
Mannen har icke kommit, har aldrig varit, skall aldrig bli . . .
Mannen är en falsk spegel den solens dotter vredgad
kastar mot klippväggen,
mannen är en lögn, den vita barn ej förstå,
mannen är en skämd frukt den stolta läppar
förmå.
Sköna systrar, kommen högt upp på de starkaste
klipporna,
vi äro alla krigarinnor, hjältinnor, ryttarinnor,
oskuldsögon himmelspannor, rosenlarver
tvärga bränningar och förflugna fåglar,
vi äro de minst väntade och de djupaströda,
tigerfläckar, spända strängar, stjärnor utan svindel.

# Oroliga Drömmar...

Tjärran från lyckan ligger jag på en ö i havet och
sover,
Dimmorna stiga och fly och vindarna växla,
jag drömmer oroliga drömmar om krig och
stora fester
och att min älskade står på ett skepp och ser
hur svalorna flyga och känna ingen längt en:
det är något tungt i hans inre som icke kan röra sig
han ser skeppet glida in i den ovilliga framtiden,
den skarpa kölen skära in det motsträviga ödet
vingar bära honom in i ett land, där allt vad
han gör är förgäves,
i de tomma och fåfänga dagarnas land långt
borta från ödet...

Dearest Simmon...

# Vierge moderne

Jag är ingen kvinna. Jag är ett neutrum.
Jag är ett barn, en page och ett djärft beslut,
jag är en skrattande strimma av en scharlakanssol..
Jag är ett nät för alla glupska fiskar,
jag är en skål för alla kvinnors öra,
jag är ett steg mot slumpen och fördärvet,
jag är ett spräng i friheten och självet..
Jag är blodets viskning i mannens öra,
jag är en själens frossa, kottets längtan och förvägran,
jag är en ingångsskylt till nya paradis.
Jag är en flamma, sökande och käck,
jag är ett vatten, djupt men dristigt upptill knäna
jag är eld och vatten i ärligt sammanhang på fria villkor...

# Färgernas längtan

För min egen blekhets skull älskar jag rödt blätt och gult,
den stora vitheten är vemodig som snöskymningen
då Snövits moder satt vid fönstret och önskade sig svart
och rödt därtill
Färgernas längtan är blodets. Om du förstar efter skönhet
skall du sluta ögonen och blicka in i ditt eget hjärta
Dock fruktas skönheten dagen och alltför många blickar,
dock tål ej skönheten buller och alltför många rörelser —
du skall icke föra ditt hjärta till dina läppar,
vi böra icke störa tystnadens och ensamhetens för-
nämna ringar, —
vad är större att mista än en olöst gåta med
sällsamma drag?
En tigerska skall jag vara i hela min lionad,
en talerska är som den sladdrande bäcken
som förrädes sig själv;
ett ensamt träd skall jag vara på slätten
träden i skogen förgås av längtan efter storm,
jag skall vara sund från topp till tå med
gyllene strimmor i blodet,
jag skall vara ren och oskyldig som en flamma
med slickande läppar.

---

# Mot alla fyra vindar

Ingen fågel förflyger sig hit i min undanskymda vrå,
ingen vart svala som hemtas långtan,
ingen vit mås som behådar storm...
I Klippors skrugga hålles min vildhet vakt
färdig att fly för minsta rassel för malkande steg...
Ljudlös och blånande är min värld den saliga....
Jag har en port mot alla fyra vindar
Jag har en gyllene port mot Öster – för kärleken,
som aldrig kommer
jag har en ~~det~~ port för dagen och en annan för vemodet
jag har en ~~[illegible]~~ port för döden – den står alltid öppen

---

Mat  alla fyra vindar

# Molnet

Vägen är lång och vid —
intet hus, intet träd,
ett snövitt moln för vindens famntag flyr,
ett ensamt moln genom rymden styr.
Vill du sänka dig ned som en osmulten
drîva
på en ljusgrön äng?
Fastnar din ljusa fäll
i en trasslig skog?
Eller drar du dit längre bort, högre upp
där silverbärgen vid himlaranden
vänta på dig?

Rytmen dålig

## Jag kan ej fånga värmen ur din röst ...?

Jag kan ej fånga värmen ur din röst,
de ljuva orden fastna i mitt öra,
jag har ett tomt ställe i mitt bröst —
vad kan jag göra?
Se jag är blek och lögnen gör mig trött,
det gör mig vndt att tala, se och höra,
i blomsterlunden doftar sommaren sött
jag är ett träd, som stormen vill förgöra....

---

2.

# Det var en fågel . . . .

Det var en fågel som sjöng sin kärleks sång
från granens gren.
Ett hjärta som har sin mognande dröm
i solens sken.

Det är en skog, som storögd ser
en sommar flyr,
en själ som gått vilsen från livets väg
och söker en ny.

# Våra systrar gå i brokiga kläder...

Våra systrar gå i brokiga kläder,
våra systrar stå vid vattnet och sjunga,
våra systrar sitta på stenar och vänta
de hava vatten och luft i sina korgar
och kalla det blommor.
Men jag slår mina armar kring ett kors
och gråter.
Jag var en gång så mjuk som ett Gjusgrönt
blad
och hängde högt ukke i den blåa luften
då korsades två klingor i mitt inre
och en segrare förde mig till sina läppar.
Hans hårdhet var så ön att jag icke gick sönder,
han fäste en skimrande stjärna vid min panna
och lämnade mig skåhrande av tårar
på en ö som heter vinter –

# Höstens sista blomma.

Jag är höstens sista blomma;
Jag blev vaggad uti sommarens vagga,
jag blev ställd på vakt mot nordens vind,
röda flammor slogo ut
på min vita kind.
Jag är höstens sista blomma
Jag är den döda vårens yngsta frö,
det är så lätt att som den sista dö!
jag har sett sjon så sagolik och blå,
jag hört den döda sommarens hjärta slå,
min kalk bär intet annat frö än dödens.
Jag är höstens sista blomma.
Jag har sett höstens djupa stjärnevåldar,
jag skådat ljus från fjärran varma hårdar,
det är så lätt att följa samma väg,
jag skall stänga dödens portar.
Jag är höstens sista blomma.

---

# Flöstens bleka sjö

Flöstens bleka sjö
Många drömmar drömmes
om en vänlig ö
som sjönk i havet.

Flöstens bleka sjö,
hur din krusning glömmes,
hur din spegel glömmes
dagar som de.

Flöstens bleka sjö
bär sin höga himmel lätt och tyst,
såsom liv och död i ett ögonblick
i en sommarnatt varandra kysst.

# Din längtan är ett hav....

Din längtan är ett hav över vilket du kan styra,
din längtan är en mark över vilken du kan gå,
varför skall du då fastnitad och hjälplös stå
och stirra ut i det blå?
Det kommer en morgon som har en rödare rand
än alla de andra,
det kommer en vind som räcker dig sin hand:
ut och vandra!
Vi måste alla bort från våra gamla hem,
vi måste alla ut och följa en stjärna,
vi måste alla dit där nya solar blända,
vi måste dit där lyckans hjul sig vända
för att aldrig mera återvända.....

# Svart eller vitt

Floderna löpa under broarna
blommorna lysa vid vägarnä,
skogarna höja sig susande till marken.
Två mig är intet mera högt eller läpt,
svart eller vitt,
sen jag har sett en vitklädd kvinna
i min älskades arm.

# Höst

De nakna träden stå omkring ditt hus
och släppa in himmel och luft utanför.
De nakna träden stiga ned till stranden
och spegla sig i vattnet.
Än leker ett barn i höstens gråa rök
och en flicka går med blommor i handen
och vid himlaranden
flyga silvervita fåglar upp.

# Korta fröjder och långa sorger...

Korta fröjder och långa sorger,
korta somras och långa vintrar,
varför kan det icke vara omvändt?
Överdädig sol på alla vägar —
men i alla hjärtan är det mörkt,
där begären sova med blinda ögon.

---

# Stjärnorna

När natten kommer
står jag på trappan och lyssnar,
stjärnorna svärma i trädgården
och jag står i mörkret.
Hör, en stjärna föll med en klang!
Gå icke ut i gräset med bara fötter:
min trädgård är full av skärvor.

# Två strandidyller.

## I

Mitt liv var så naket
som de grå klipporna,
mitt liv var så kalt
som de vita höjderna,
men min ungdom satt med heta kinder
och jublade: solen kommer!
Och Solen kom och naken låg jag
den långa dagen på de grå klipporna —
det kom en skäll fläkt från det röda havet.
solen går ned!

---

## II

Mellan grå stenar
ligger din vita kropp och sörjer
över dagarna som komma och gå.
Sagorna, du hört som barn,
gråta i ditt hjärta.
Tystnad utan ekor,
ensamhet utan spegel
lyftes blånar genom alla springor

# I fönstret står ett ljus

I fönstret står ett ljus,
som långsamt brinner,
och säger att någon är död därinne.
Några granar tiga
kring en stig som stannar tvärt
i en kyrkogård i dimma.
En fågel pipes —
Vem är därinne?

# Irrande moln.

Irrande moln ha fastnat vid bergets brant,
ändlösa timmar stå de i tystnad och väntа:
vill dem en jagande vind över slätten strö,
skola de stiga med solen högt över topparnas snö.
Irrande moln ha stält sig i solens väg,
vardagens sorgefanor hänga så tunga,
nere i dalen gås livet med slöpande steg,
en flygels toner ur öppnade fönstrets sjunga.
Lapp på lapp är dalens brokiga matta,
fast som socker är höjdernas eviga snö.....
Vintern stiger sakta ned i dalen.
Jättarna le.

# Skogssjön

Jag var allena på solig strand
vid skogens blekblå sjö,
på himlen flöt ett enda moln
och på vattnet en enda ö.
Den mogna sommarens sötma drev
i pärlor från varje träd
och i mitt öppnade hjärta rann
en liten droppe ned.

# Stjärnenatten

Onödigt lidande,
onödig väntan
världen är torr som ditt skratt.
Stjärnorna falla —
kalla och hårliga natt.
Kärleken ler undersömnen,
kärleken drömmer om evighet.....
Onödig frukten, onödig emånta,
världen är mindre än ingenting,
ned i djupet glider från kärlekens hand
evighetens ring.

# Ord

Varma ord, vackra ord, djupa ord.....
De äro som doften av en blomma i natten
den man icke ser.
Bakom dem kvar den tomma rymden...
Vanske de äro den ringlande röken
från kärlekens varma härd.

# Silverne och gyllene strängar.

Det bodde en sångare högt uppe i norden,
han hade silverne strängar,
han sjöng om ljusa nätter och glimmande sjöar
och om ljushåriga kvinnors kärlek.

Det bodde en sångare långt nere i söder,
han hade gyllene strängar,
han sjöng om solen och mörkögda kvinnors
kyssar
och om de fjärran dimmiga kuster där
lyckan är hemma.

# Vägen till lyckan

Det skall vara obegripligt
hur det underbara sker, —
ingen väg till lyckan finnes,
ingen lycklig stigen minnes
som till lyckans lönndörr för.

Ack, att lyckans fågel jaga
är att utan vägar gå
och att utan händer taga,
att bli kung i lyckans saga
är att dum och håpen stå.

Under vänta vi av dagen,
dagen vissnar kall och blek.
Tråga åter trötta hjärna,
är din dröm din lyckas stjärna,
sken och 'svek?

# Skogsdunkel.

I den svårmodiga skogen
bor en sjuk gud.
I den dunkla skogen äro blommorna så bleka
och fåglarna så skygga.
Varför är vinden full av vanande viskningar
och vägen mörk av dystra aningar?
I skuggan ligger den sjuke guden
och drömmer ekaka drömmar . . : . .

## Förtrollning

Sovande hjälte, sorglöse hjälte
drömmer du ren att jag fjättrar dig?
Sov ej så tungt på din vilsna stig,
när du slår upp dina ögon
ser du endast mig.

Slumrande hjälte, vaknande hjälte,
hörde du ren mina steg?
Var det ej vindens pressel,
torra grenars rassel
kringen öde väg?

Vaknande hjälte, lyssnande hjälte,
varför sprang du upp?
Vinden stås stilla och väntar,
mellan molnens glänntas
går månen opp.

# I de stora skogarna . . . .

I de stora skogarna gick jag länge vilse,
jag sökte sagorna, min barndom hört.

I de höga bergen gick jag länge vilse,
jag sökte drömslotten, min ungdom byggt.

I min älsklings trädgård gick jag icke vilse,
där satt den glada göken, min längtan följt.

# Lyckokatt.

Jag har en lyckokatt i famnen,
den spinner lyckoträd.
Lyckokatt, lyckokatt,
skaffa mig tre ting:
skaffa mig en gyllne ring,
som säger mig att jag är lycklig;
skaffa mig en spegel,
som säger mig att jag är skön;
skaffa mig en solfjäder,
som fläktar bort mina påhängsna
tankar

Lyckokatt, lyckokatt,
spinn mig ännu litet om min framtid!

# Skogens ljusa dotter

Var det ej i går
då skogens ljusa dotter firade sitt bröllop
och alla voro glada?
Hon var den lätta fågeln och den ljusa källan,
hon var den hemliga vägen och den skrattande husken,
hon var den druckna och orädda sommarnatten.
Hon var oblyg och skrattade utan mätta,
ty hon var skogens ljusa dotter.
hon hade lånat gökens instrument
och vandrade spelande från sjö till sjö.
När skogens ljusa dotter firade sitt bröllop,
fanns ingen olyckligpa jorden:
skogens ljusa dotter är fri från längtan,
hon är blond och stillar alla drömmar,
hon är blek och väcker alla begär.
När skogens ljusa dotter firade sitt bröllop,

stodo granarna så nöjda på den sandiga kullen
och tallarna så stolta på den stupande branten.
och enarna så glada på den soliga sluttningen
och de små blommorna hade alla vita kragar,
Då fällde skogarna sina frön i människornas hjärtan,
de glimmande sjöarna summo i deras ögon
och de vita fjärlarna fladdrade oupphörligen
förbi

---

## Vi kvinnor.

Vi kvinnor, vi äro så nära den brunа jorden.
Vi fråga göken vad han väntar av våren,
vi följa våra ärmar kring den kala famen,
vi forska i solnedgången efter tecken och råd.
Jag älskade engång en man, han trodde på ingenting...
Han kom en kall dag med tomma ögon,
han gick en tung dag med glömska öves pannan.
Om mitt barn icke lever, är det hans...

# Tidig gryning

Några sista stjärnor lysa matt.
Jag ser dem nu mitt förnotes. Himlen är blek,
man anar knappast dagen som börjar i fjärran.
Det vilar en tystnad utbredd över sjön,
det ligger en viskning på lur mellan träden,
min gamla trädgård lyssnas halvförskrämt
till nattens andetag, som susa över vågen.

# Nordisk vår.

Alla mina luftslott ha smultit som snö,
alla mina drömmar ha runnit som vatten,
av allt vad jag älskat har jag endast kvar
en blå himmel och några fleka stjärnor.
Vinden rör sig sakta mellan träden.
Tomheten vilar. Vatt'net är tyst.
Den gamla granen står vaken och tänker
på det vita molnet, han i drömmen kysst.

# Den sörjande trädgården.

Ack, att fönsters så
och väggar minnas,
att en trädgård kan stå och sörja
och ett träd kan vända sig om och fråga:
V-em har icke kommit och vad är icke väl,
varför är tomheten tung och säger ingenting?
De bittra nejlikorna sluta upp vid vägen,
där gravens dunkel bliver outgrundligt.

# Det underliga havet.

Sällsamma fiskar glida i djupen,
okända blommor lysa på stranden;
jag har sett rödt och gult och alla andra
färger, —
men det granna, granna havet är farligast att se,
det gör en rörlig och vaken för väntande
äventyr:
Vad som har hänt i sagan, skall hända även mig.

# Den låga stranden

De kalla fåglarna högt uppe i luften
flyga ej för mig,
men de tunga stenarna på den låga stranden
vila för mig.
Länge låg jag vid det dystra kärrets fötter
och lyssnade till vindens ~~kommando~~ stämma
i furans starka gren.
Här ligger jag i gräset och blickar rakt framför mig:
här är allting främmande och väcker inga minnen
mina tankar blev icke födda på detta ställe;
här är luften rå och stenarna kala,
här allting dött och väcker ingen munterhet
utom den sönderiga flöjten våren lämnat
på stranden.

# Sången på bårget.

Solen gick ned över havets skum och
stranden sov
och uppe på bårgen stod någon och sjöng...
När orden föllo i vattnet voro de döda...
Och sången förvann bakom tallarna och
skymningen förde den med sig.
När allt var tyst, tänkte jag blott
att där låg hjärteblod på den kvällskummaklippan,
jag anade dunkelt ett sången var
om något som aldrig återvänder.

---

# Kväll

Jag vill ej höra den sorgsna sagan
skogen berättar.
Det viskar ännu länge mellan granarna,
det suckar ännu länge uti löven,
ännu länge glida skuggor mellan de
dystra stammarna.
Kom ut på vägen. Där möter oss ingen.
Kvällen drömmer blekröd ~~kring~~ tigande
dikesren
Vägen löpes längsamt och vägen stiger
varligt
och ser sig länge om efter solens sken.

# De främmande länderna.

Min själ älskar så de främmande länderna,
som döda den intet hemland.
I fjärran land stå de stora stenarna
på vilka mina tankar vila.
Det var en främling som skev de sällsamma
orden
på den hårda tavla, som heter min själ.
Dagar och nätter ligger jag och tänker
på saker som aldrig hänt:
min törstiga själ har en gång fått dricka.

## Låt ej din stolthet falla.....

Låt ej din stolthet falla,
skrid ej du nakna
i hans armar ömt,
gå hellre bort i tårar
den världen aldrig skådat
och aldrig dömt.

Det vore lätt och enkelt för rena barnahjärtan
att följa lyckans spår,
men våra själar kunna endast rysa.
För den som skådat smutsen i fröjdens
korta vår

det intet återstår
än het förfrysen

# Två gudinnor

När du såg lyckans ansikte, blev du besviken:
denna soverska med slappa drag,
var hon den mest tillbedda och den oftast nämnda,
den minst kända av alla gudinnor,
hon som härskar över de vindstilla haven,
de blommande trädgårdarna, de ändlösa
solskensdagarna,
och du beslöt att aldrig tjäna henne.
Närmare trädde dig åter smärtan med djupet
i ögonen,
den aldrig åkallade,
den mest kända och minst förstädda av
alla gudinnor,
hon som härskar över de stormiga haven
och de sjunkande skeppen,
över de fängna för livet,
och över de tunga förbannelser som
vila med barnen i mödrarnas skötin.

# En fängen fågel

En fågel satt fången i en gyllene bur
i ett vitt slott vid ett djupblå hav.
Smäktande rosor lovade vällust och lycka.
Och fågeln sjöng om en liten by högt uppe i bergen,
där solen är konung och tystnaden drottning
och där karga små blommor i lysande färger
vittna om livet, som trotsar och består.

---

## Avskid

Egensinnigt och kallt blev mitt hjärta
sen jag började längta efter dina smekningar.
Mina systras hova ännu icke märkt
att jag icke mera ser på dem...
Jag talar aldrig mer med någon....
Jag vet ej hurst ofta
jag kysser den lilla kattungen som sover vid mitt bröst.
Gärna ville jag hava en smula ledsamt,
men mitt hjärta är lyckligt och sprattar åt allt.
Mina systrar, jag gör vad jag aldrig har velat,
mina systrar, hållen mig tillbaka —
jag vill icke gå bort från eder.
När jag sluter mina ögon, står han framför mig,
jag har många tankar för honom och inga
för alla de andra.

— — — — — — — —

Mitt liv har blivit hotfullt som en väderspinnel,
mitt liv har blivit falskt som ett speglande vatten,

mitt liv går på en lina högt uppe i luften:
jag vågar icke se det.
Alla önskningar, jag hade i går
sloka som de lägsta bladen på palmens stjälk,
alla böner jag sände i går,
äro överflödiga och obesvarade.
Alla mina ord har jag tagit tillbaka
och allt vad jag ägde har jag skänkt åt de fattiga,
som önskade mig lycka.
När jag riktigt tänker,
har jag ingenting kvar utav mig själv än mitt
svarta hår,
mina två långa flätor, som glida som ormar.
Mina läppar hava blivit glödande kol,
jag minns ej mer, när de bröjade brinna ....
Förfärlig var den stora branden som lade min
ungdom i aska.
Ack det oundvikliga skall ske som ett svårdrygg —
jag går utan avsked och obemärkt,
jag går helt och hållet och kommer aldrig åter.

# Ett råd

Och drottningen frågade sin hemliga rådgivare:
Vem är den onda kvinna min gemål har kär?
– Han älskar alla kvinnor, som tända hans blod –
Men vilken utav dessa skall jag bekämpa mest?
– Ditt eget svarta lynne skall du bekämpa mest. –
Men hur skall jag bekämpa mitt eget svarta lynne?
– Låt sändebudet kyssa dig, när solen går ned. –

## Sorger

Systrar, du fagra, gå icke upp i bergen: de bedrago mig,
de hade ingenting att giva åt min längtan.
Till mina bröst tog jag en gren av tallen,
som skuggade vägen yppig som en plym,
och sökte mig tillbaka till havet i mina gamla spår.
Tusende leksaker har havet söndrat och kastat upp i sanden, —
förgäves söker jag ett smycke som gör min skönhet glans.
Kom, sätt dig ned till mig, jag skall berätta dig om mina sorger,
vi skola tala med varandra om hemligheter
Du skall visa mig din skönhet och ditt sätt att blicka
och jag skall bjuda dig min tystnad och min vana att lyssna.

# Min själ

Min själ kan ~~icke~~ berätta och veta någon
sanning,
min själ kan endast gråta och skratta och vrida
sina händer;
min själ kan icke minnas och försvara,
min själ kan icke överväga och bekräfta.
När jag var barn såg jag havet: det var blått,
i min ungdom mötte jag en blomma: den var
röd,
nu sitter vid min sida en främling: han är
utan färg,
men jag är icke mera rädd för honom än jungfrun
var för draken.
När riddaren kom var jungfrun röd och vit,
men jag har mörka ringar under ögonen.

Nin
jag
och
Och
och

Du

jag

jag

Och
jag

jag

o h

# Kärlek

Min själ var en ljusblå dräkt av himlens färg;
jag lämnade den på en klippa vid havet
och naken kom jag till dig och liknade en kvinna.
Och som en kvinna satt jag vid ditt bord
och drack en skål med vin och andades in doften
av några rosor.
Du fann att jag var vacker och liknade något
du sett i drömmen,
jag glömde allt, jag glömde min barndom och mitt
hemland,
jag visste endast att dina smekningar höllo mig
fången.
Och du tog bende en spegel och bad mig se mig själv,
jag såg att mina skuldror voro gjorda av stoft
och smulade sig sönder,
jag såg att min skönhet var sjuk och hade ingen
vilja än — försvinna,
o håll mig sluten i dina armar så fast att jag
ingenting behover.

# Den speglande brunnen.

Ödet sade: vit skall du leva eller röd skall du dö!
men mitt hjärta beslöt: röd skall jag leva.
Nu bor jag i landet, där allt är ditt,
döden träder aldrig in i detta rike.
Hela dagen sitter jag med armen vilande
på brunnens marmorrand,
när man frågar mig, om lyckan varit här,
skakar jag på huvudet och ler:
lyckan är långt borta, där sitter en ung kvinna
och sömmar ett barnatäcke,
lyckan är långt borta, där går en man i skogen och
timrar sig en stuga.
Här väsa röda rosor kring bottenlösa brunnar,
här spegla sköna dagar sina leende drag
och stora blommor förlora sina skönaste blad...

---

## Sången om de Tre gravarna

Hon sjöng i skymningen på den daggvåta gården:
I sommar växa tre rosenbuskar över Tre gravar.

I den första graven ligger en man —
han sover tungt . . . .

I den andra graven ligger en kvinna med sorgsna drag —
hon håller en ros i sin hand.

Den tredje graven är en andegrav och den är valig,
där sitter alla kvällar en mörk ängel och sjunger:
oförlåtligt är att underlåta!

## Det främmande trädet

Det främmande trädet står med granna frukter,
det främmande trädet står med purpurhängen
på en solig sluttning och viskar sakta:
Kom, kom, du gyllene dotter, du höstens vandrerska,
du skogens lyssnerska,
jag skall säga dig varifrån lyckan kommer och vart
lyckan går.
Lägg dina fingrar på min bark och jag skall följa
dina lemmar med höstens hänlighet,
Kom, kom, du ömkande, du sagolika, du lyckliga,
du röda,
jag skall visa dig vägen som ingen kan finna allena...
Kom, kom, du bleka, du blodlegärande,
du skall gå långt härifrån, dit där ingen känner dig,
där skall du möta österländska ögon,
de fråga aldrig, de vila i vemod....
Du skall leva gåvan från ditt hem och vara lycklig

## Två vägar

Du skall överge din gamla väg,
din väg är smutsig!
där gå män med lystna blickar
och ordet: lycka! hör du från alla läppar
och längre fram på vägen ligger en kvinnas
kropp
och gamarna slita den sönder.

Du har funnit din nya väg,
din väg är ren:
där gå moderlösa barn och leka med vallmoblommor
där gå kvinnor i svart och tala om sorg
och längre fram på vägen står ett blekt helgon
med foten på en död drakes nacke.

# Tre systrar

Den ena systern älskade de söta smultronen,
den andra systern älskade de röda rosorna,
den tredje systern älskade de dödas drömmar.

Den första systern blev gift:
man säger, att hon är lyckelig.

Den andra systern älskade en hela sin själ,
man säger att hon blev olycklig.

Den tredje systern blev ett helgon,
man säger, att hon skall vinna det eviga
livets krona.

# Tre kvinnor

Och mannen kom till den första kvinnan:
hon älskade endast smicker,
han låg en stund vid hennes fötter
och när han gick, var redan en annan där.
Och mannen kom till den andra kvinnan:
hon älskade endast honom,
han kysste henne till hon dröjde,
och när han gick, blev hon allena.
Och mannen kom till den tredje kvinnan:
hon älskade endast sin själ,
hon räckte honom handen och log honom
med sig i evigheten.

# Kristen trosbekännelse

Lyckan är icke vad vi drömmaom,
lyckan är icke natten, den vi minnas,
lyckan är icke i vår längtans sång.

Lyckan är något, som vi aldrig vetat,
lyckan är något, som vi svårt förstå,
lyckan är Korset, som blev rest för alla.

# Skönhet

Vad är skönhet? Fråga alla själar —
skönhet är varje överflöd, varje glöd, varje överfyllnad
och varje stort armod;
skönhet är att vara sommaren trogen och naken intill
hösten;
skönhet är papegojans fjäderskrud eller solned
gången som bebådar storm;
skönhet är ett skarpt drag och ett eget tonfall:
det är jag,
skönhet är en stor förlust och ett tigande sorgetåg,
skönhet är solfjäderns lätta slag som väcker
ödets fläkt;
skönhet är att vara vällustig som rosen
eller att förlåta allting för att solen skiner;
Skönhet är korset, munken valt eller pärlhandet
damen får av sin älskare,

skönhet är icke den tunna såsen i vilken
diktare servera sig själva,
skönhet är att föra krig och söka lycka,
skönhet är att tjäna högre makter.

# Konungens sorg

Ordet „sorg" låt konungen förbjuda vid hovet,
„olycka", „kärlek" och „lycka" som alla gjorde vndt,
men „hon" och „hennes" funnos ännu kvar.
Hans drottning smekte honom som ett barn,
i skymningsstunderna låg han vid hennes bröst
med ögonen vida av smärta
Han lyssnade med ängest till alla steg som
närmade sig dörren
och motvilja spred sig över hans ansikte.
Skrattade tärnor på gården likt silverne källor,
blev konungen blek och bytte om samt af.
Ingen ung kvinna med blonda lockar
fick längre visa sig ute med obetäckt huvud
och de små danseuskorna i korta kjölar
voro alla bannlysta från hovet.
När våren kom gick konungen icke ut i trädgården,
han låg på sitt rum mot norr. . .
Våren blickade blekblå in genom rutorna.

# Livets systrar

Livet liknar döden mest sin systrar.
Döden är icke annorlunda,
du kan smeka henne och hålla hennes hand och
slåta hennes hår,
hon skall räcka dig en blomma och le.
Du kan borra in ditt ansikte i hennes bröst
och höra henne säga: det är tid att gå.
Hon skall icke säga dig att hon är en annan.
Döden ligger icke gråtvit med ansiktet mot marken
eller på rygg på en vit bår:
döden går omkring med skära kinder och
talar med alla.
Dödens kalla drag och fromma kinder,
på ditt hjärta lägger hon sin mjuka hand.
Den som känt den mjuka handen på sitt
hjärta,
honom värmer icke solen,
han är kall som is och älskar ingen.

# Ur „Liliputs saga"

Ändtligen steg den late upp,—
han sänkte handen i varje blommas kalk,
han kände efter under varje blad
han sökte den svarta masken för att döda honom.
Men när han sov i skuggan av ett grässtrå
åt den svarta masken upp hans huvud.
Tre kvinnor voro närvarande vid hans
begravning;
hans syster grät; med henne var en dansarka
i gudelina slöjor,
hon kom för att bli sedd.
Allena gick en kvinna som han aldrig
älskat.

---

# Vid stranden

När det regnar och havet är grått, blir jag sjuk....
Jag skrattar med solen, jag drivet med vinden, jag
retas med sjön.
Hög sjö är det enda jag älskar.
Jag bor i en grotta med många fladdermöss,
men jag är fin och vit med bedrägliga ögon.
Mina fötter äro det vackraste jag sett,
jag sköljer dem ständigt i vatten och skum.
Mina händer äro skönа och bländande,
jag strålar ut som hela den muntra och lende Kusten.
Vandrare, som gå förbi, blickar jag i ögonen
att de bliva främjuka och rolösa för hela livet.
Ack, men när jag stöder huvudet i handen —
vad är det som alltid gör mig så ondt?
Jag stötte mig så hårdt mot en klippa den gången,
jag ville dö,
för att jag förgäves sträckt ut min arm
mot en främling, som jag engång sett.....

# Livet

Jag min egen sång, säger så:
Livet är icke våren, klädd i ljusgrön sammet,
eller en smekning, den man sällan får,
Livet är icke ett berusat att gå
eller två vita armar som hålla en kvar.
Livet är den trånga ringen som håller vår
sången,
den osynliga kedjan, vi aldrig överrida,
Livet är den nära lycka som går vår förbi,
och tusende steg vi icke förmå vår att göra.
Livet är att förakta sig själv
och att ligga orörlig på bottnen av en brunn
och veta att solen skines däruppe
och gyllene fåglar flyga genom luften
och de pilsnabba dagarna skjuta förbi.
Livet är att vinka ett kort farvål och
gå hem och sova...

Livet är att vara en främding för sig själv
och en ny mark för varje annan som kommer.
Livet är att handskas värdslöst med sin egen
lycka
och att stöta bort det enda ögonblicket,
livet är att tro sig vara svag och icke
väga

---

# Helvetet

O vad helvetet är härligt!
I helvetet talas ingen om döden.
Helvetet är muradt i jordens innandöme
och smyckadt med glödande blommor...
I helvetet säger ingen ett tomt ord...
I helvetet har ingen druckit och ingen
har sovit
och ingen vilar och ingen sitter stilla.
I helvetet talas ingen, men alla skrika,
där äro tåras icke tåras och alla sorger äro
utan kraft.
I helvetet blir ingen sjuk och ingen
tröttnar.
Helvetet är oföränderligt och evigt.

# Den väntande själen

Jag är allena bland träden vid sjön,
jag lever i vänskap med strandens gamla
granar
och i hemligt samförstånd med alla unga
rönnar.
Allena ligger jag och väntar,
ingen människa har jag sett gå förbi,
Stora blommor ~~blommor~~ blicka ned på mig
från höga stjälkar,
bittra slingerväster krypa i min famn,
jag har ett enda namn för allt och
det är kärlek.

---

# Smärtan

Lyckan har inga sänger, lyckan har inga tankar,
lyckan har ingenting,
stot till din lycka att hon går sönder ty
lyckan är ond.
Lyckan kommer sakta med morgonens susning
i sovande snår
lyckan glider undan i lätta molnbilder
över djupblå djup
lyckan är fältet som sover i middagens glöd
eller havets ändlösa vidd under baddet av
lodräta strålar,
lyckan är maktlös, hon sover och andas
och vet av ingenting...
Känner du smärtan, hon är stark och
stor med hemligt knutna nävar
Känner du smärtan: hon är hoppfullt leende
med förgrätna ögon;

Smärtan ger oss allt vad vi behöva —
hon ger oss nycklarna till dödens rike
hon skjuter oss in genom porten, då vi ännu
tveka.
Smärtan döper barnen och vakar med
modern
och smider alla de gyllene bröllops-
ringarna.
Smärtan härskar över alla, hon slåtar
tänkarens panna,
hon fästes smycket kring den ätrådda
kvinnans hals,
hon står i dörren när mannen kommer ut
från sin älskade ...
Vad är det annars smärtan ger åt sina
älsklingar?

Jag vet ej mer.
Honger pärlor och blommor hon ger sånger
och drömmar

hon ger oss Tusen kyssar som alla äro tomma,
hon ger den enda kyssen som är verklig.
Hon ger oss våra sällsamma själar och
besynnerliga tycken,
hon ger oss alla livets högsta vinster:
kärlek, ensamhet och dödens ansikte.

---